

Nederland haalt traditioneel nooit de gestelde doelen van zijn energiebeleid

Minister Kamp zorgt ditmaal voor vertraging door eerder verleende vergunningen niet te respecteren

Rens Knecht

Nederland haalt de doelen uit het Nationaal Energieakkoord van september 2013 niet. Dat vermoeden ECN en het Planbureau voor de Leefomgeving. Deining alom, in de Tweede Kamer en bij ondertekenaars van het Energieakkoord. Die onrust is merkwaardig. Wie de geschiedenis navorst van het Nederlandse energiebeleid kan gemakkelijk vaststellen, dat we sinds de Derde Energienota van minister Wijers (december 1995) nooit een doelstelling hebben gehaald voor duurzame energie en energiebesparing.

Dit keer zou het anders gaan, beloven de deelnemers aan de onderhandelingen van het Energieakkoord. In het verleden was het altijd het kabinet dat de weg probeerde te wijzen, nu zouden ruim 40 organisaties gezamenlijk het beleid formuleren. Zo leek het te gaan. Maar wie waarnam, zoals ondergetekende, wat er aan de SER-tafels gebeurde kon vaststellen dat het bereiken van een compromistekst belangrijker was dan het commitment.

Bij de eerste doorrekening van het concept-akkoord legden de planbureaus al de vinger op de zere plek: onvoldoende stevige instrumenten om de doelen te bereiken. De tekst werd vervolgens nog een beetje flinker gemaakt en de handtekeningen werden gezet. Er werd zelfs een Borgingscommissie ingesteld.

Iedereen kon echter op zijn vingers natellen dat bij de uitvoering zand in de machine zou worden gestrooid door die partijen die vonden dat ze te veel hadden moeten weggeven in de tekst van het akkoord. Er zijn tal van manieren bij de uitvoering verloren terrein te herwinnen. VNO-NCW (gesteund door de VNCI, VEMW en Tata Steel) is daar een meester in.

Deze organisaties zoeken natuurlijk de publiciteit en hanteren argumenten als de tegenvallende economie, uitvoeringsproblemen bij lagere overheden, ontbrekend draagvlak en de tegenwerkende internationale context.

De dag na het compromis over wind-op-zee ging De Telegraaf al los. Toeval?

Ook Aedes tekende zonder commitment: de verhuurdersheffing was en is het argument om de beloofde duurzaamheidsstappen in de corporatiewoningen op de lange baan te schuiven. Verder kan door belangenorganisaties (zij waren de onderhandelaars) altijd

de weerspannige achterban nog als argument worden gebruikt. Ook dit keer zullen zoals al decennia het geval is de doelen niet worden bereikt.

Minister Kamp maakt het daarbij wel heel bont. Wie gedacht had dat het Nationaal Energieakkoord een einde zou maken aan het jojo-karakter van het Nederlandse energiebeleid (iedere twee jaar iets anders) komt bedrogen uit. De belangrijkste bouwsteen van duurzame energie weggehaald. In tegenstelling tot zijn belofte in het Energieakkoord respecteert hij bestaande vergunningen

voor wind-op-zee niet. Dan jaag je investeerders tegen je in het harnas en zorg je voor vertraging.

Natuurlijk is het kostenargument dat de minister hanteert serieus, maar dat laat onverlet dat een betrouwbare overheid zo niet met investeerders mag omgaan. Waarom zouden andere partijen zich nu nog houden aan de afspraken?

Rens Knecht is voormalig directeur Netbeheer Nederland en namens deze vereniging deelnemer aan de onderhandelingen over het Nationaal Energieakkoord.

